1. THREE DOG NIGHT – The family of man

We begonnen met de Amerikaanse band Three Dog Night, die in de jaren '70 geliefd was om hun meerstemmige zang en sociaal betrokken teksten. The Family of Man, geschreven door Paul Williams, roept op tot saamhorigheid en werd uitgebracht in een tijd van maatschappelijke onrust in de VS.

CULTUUR	Bodegraven worstelt met schandalen die blijven kleven!
UITSPRAAK	Een boek dat je laat verdwalen in het hoofd van iemand die zichzelf kwijt is!
CO-ORIGINELE	Een punkclown die een liefdesbrief verscheurt — op dubbele snelheid en met een knipoog.
HITMIX	Van hemelse liefdesdrama's tot punkparodie en polderopera — een muzikale achtbaan vol flair, flair en een flard absurdisme.

2. ORIGINELE: THE MOODY BLUES – Nights in white satin

Het nummer Nights in White Satin van the Moody Blues uit 1967 was een mijlpaal in de opkomst van symfonische rock. De orkestrale arrangementen en introspectieve teksten markeren een tijd waarin popmuziek diepgang zocht. Nights in White Satin was onderdeel van het conceptalbum Days of Future Passed, dat de grenzen tussen klassiek en pop vervaagde.
The Dickies, een Amerikaanse punkband met een theatrale inslag, coverden dit ingetogen origineel met ironie en snelheid. Hun versie uit 1979 is geen eerbetoon maar een parodie, die laat zien hoe punk zich verhoudt tot de emotionele ernst van de late jaren '60.

3. COVER: THE DICKIES – Nights in white satin

"Bodegraven-Reeuwijk, onze gemeente, waar het grootste gevaar doorgaans uitgaat van een gladde stoeptegel of een overijverige buurtapp. Maar soms slaat de rust om in iets dat minder makkelijk wegsijpelt. Niet elke vlek krijg je uit het dorpsgeheugen gewassen, zeker niet als er landelijke camera's op inzoomen. Want ja, zelfs tussen de kaas, kerken en koffiegroet op zondagochtend blijken de rafelranden niet op vakantie. En terwijl het journaal verder schuift naar grootstedelijke drama's, blijft hier de echo hangen in de polder: hoe kon dit bij óns gebeuren? Bodegraven, netjes op papier – tot de randjes beginnen te kraken."

CULTUUR – Bodegraven opgeschrikt en een paar keer in het landelijke nieuws

Het is voor ons als inwoners van Bodegraven een paar keer schrikken geweest de afgelopen tijd. Want bij opvallende zaken die in het nieuws verschijnen wil je vooral niet als persoon of als gemeenschap bij onfrisse zaken betrokken raken. Een van de nadelen van zulke berichtgeving is dat ze nogal beklijven in die zin dat ze af en toe opgerakeld worden door een vervolgbericht of dat personen er op onverwachte momenten op terugkomen. En of je wilt of niet, dan onthoud je zo'n zaak ook veel beter.
Je komt er niet onderuit en ik ga het er toch ook maar even over hebben. Over drie zaken die alle drie met beschadiging van andere mensen te maken hebben. De laatste en dus nog redelijk actuele zaak betreft de vernedering van cliënten in de Stichting Siloah door medewerkers. Er is niet geheel duidelijk gemaakt wat en hoe de vorken in de steel steken. Maar dat het onbetamelijk en zeer ongewenst is geweest is wel zeker. De leiding laat dan perscommuniqués

uitgaan waar je je vraagtekens wel bij kan zetten. Hoe kunnen speciaal opgeleide mensen in de zorg die zorg veronachtzamen? Of rammelt er iets in de opleiding? Er was een apart detail dat erg opviel. De inspectie was al tijden niet meer komen kijken en vragen en onderzoeken daar. Hoe kon dit dan?Maar de leiding dan die die medewerkers aanstuurt dan? De leiding beweerde ook nog dat zo'n beschamende zaak juist niet in hun op religieuze gronden stoelende uitgangspunten zou mogen voorkomen. Mag dat dan wel in andere vergelijkbare instellingen? Rare uitspraak derhalve. Een blamage voor deze stichting en ook voor het image van Bodegraven. Na een schorsing uitgesproken te hebben is het toch tot ontslag gekomen van het zestal. Ook al een beetje raar vanuit deze leiding.
Ook nog even kort over een andere man hier die eigen jonge familieleden heeft onteerd; het is dus bestaanbaar.
Dan hebben we de Woke-waanzin van Knevel en consorten nog in het geheugen zitten. Waarschijnlijk ontstaan door een giftige combinatie van drugsgebruik en waanideeën over een geheimzinnige macht in de wereld die dit op het geweten zou hebben. Waanzinnige beschuldigingen van hun aan het adres van artsen over misbruik en doden van kinderen zorgden voor terechte aangiften en veroordelingen van het leidende drietal van deze groep. We herinneren ons nog wel dat er mensen waren die dit geloofden en met bloemen naar de plaatselijke begraafplaats togen. Dit nieuws vlamde af en toe op als er weer een van deze rare mensen in het buitenland was opgepakt.
Tot slot nog een erge zaak die gelukkig opgelost is, maar de oplossing kwam wel heel laat. Dankzij DNA-technieken die in Engeland tot grote hoogte zijn verbeterd heeft de politie een verkrachter kunnen oppakken die 35 jaar geleden een meisje in onze plaats heeft verkracht. Slachtoffer was toen 17 jaar en de dader is op 53-jarige leeftijd nu in 2025 opgepakt. Gaat u maar even wat rekenen.
Kortom. Overal gebeurt wel wat, maar dichtbij is minder OK in de ogen van velen. Maar het moet en mag niet voorkomen en we moeten ons achter de oren blijven krabben hoe dit alles toch meer voorkomen kan worden.

4. THE BABYS – Isn't it time

"Isn't It Time" van The Babys – een powerpopklassieker uit 1977, met soulvolle koortjes en een refrein dat je bij de keel grijpt. Zanger John Waite zingt over twijfel en verlangen: blijf ik, of ga ik? De mix van rock, piano en gospelsoul maakte het hun grootste hit: top 20 in Amerika, zelfs nummer 1 in Australië.
The Babys begonnen in 1975 in Londen, met een sound tussen pompende rock en gevoelige ballads. En hoewel ze in 1981 stopten, kwamen originele leden Tony Brock en Wally Stocker in 2013 terug met een nieuwe zanger.
Momenteel zijn er geen geplande shows in Nederland – alleen sporadisch in de VS. Maar gelukkig hebben we de plaat nog.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van Zomer 2025: Zomeropruiming – vond ik opeens al mijn goede voornemens terug

5. THE CATS – One way wind

Volendamse melancholie op z'n mooist: "One Way Wind" van The Cats.
Geschreven door Arnold Mühren en uitgebracht in 1971, groeide het uit tot een internationale hit – top 3 in Nederland, nummer 1 in Zwitserland, en ruim een miljoen verkocht in Duitsland.
Het nummer ademt verlangen en eenzaamheid; alsof de wind je steeds van huis wegblaast, één kant op, net als je gedachten. De karakteristieke

palingsound van The Cats, met hun zachte samenzang en dromerige gitaarwerk, maakte hen uniek in hun tijd.
De originele band bestaat niet meer, maar hun muziek leeft voort via de Tribute To The Cats Band, hun volgend optreden in Nederland is op zaterdag 20 september in de Schouwburg in Hengelo.
En nu... laat die wind waaien: “One Way Wind”.

6. SYMFO: KNIGHT AREA – Forever now

Knight Area is een Nederlandse progressieve rockband onder leiding van Gerben Klazinga, die symfonische elementen verweeft met moderne melodieën. “Forever Now” komt van hun debuutalbum The Sun Also Rises en laat horen hoe klassieke rockstructuren worden gecombineerd met melancholische toetsen en gelaagde composities.

7. VINYLSINGLE: BUDDY HOLLY – Uhm, oh yeah

Nu een nummer dat Ik graag aandraag. Helaas verongelukte hij al op 22-jarige leeftijd. Het nummer Uhm, oh Yeah is een minimalistisch opgebouwde track uit de vroege rock-'n-roll, waarin Buddy Holly experimenteert met klankherhaling en vocale expressie. Het nummer toont zijn invloed als pionier die melodie wist te vangen in eenvoud, lang vóór de studio-effecten bestonden.

Je hoort het vaak: ‘Het zal je maar gebeuren’. Maar wat als jij het bent die ineens verdwijnt? Niet fysiek, maar in je hoofd. In je grip op de wereld. Geen sirene, geen krant die er vol van staat — maar de mist zit tussen je oren. Precies dat gebeurt in een roman uit '93, die voelt alsof-ie gisteren is geschreven. Geen dikke pil, geen moeilijke woorden, maar wel messcherp. Bodegraven-Reeuwijk kent z’n verdwijnpunten ook — soms in het weiland, soms op de bovenverdieping, achter gesloten deuren. En soms helpt alleen een boek om weer even te snappen hoe het voelt als je verdwalen niet kunt uitleggen.
Dus leg je telefoon neer, en pak dat boek. Niet morgen, Maar Nu.

PIETS UITSPRAAK – Over een boek uit 1993 en nog steeds actueel: Eclips van J.Bernlef

Eerst: J.Bernlef is een schrijvers-pseudoniem van Hendrik Jan Marsman. Dit ontstond omdat er eerder een schrijver bestond die ook Marsman heet. Maar deze roman, een van de 5 boeken die ik in mijn vakantie gelezen heb, is een voorbeeld om te gaan lezen voor mensen die met dementie in hun mensenkring te maken hebben. Dit boek van een van mijn geliefde schrijvers is Eclips van deze J. Bernlef. Hij schrijft heel naturel, en beschrijft de gebeurtenissen in een verhalende stijl zonder al te veel moeilijke woorden of anglicismen.
Deze veelschrijver blijft heel bekend door zijn bestseller Hersenschimmen uit 1984. Daarin is het onderwerp vergelijkbaar. De hoofdpersoon mist plotseling lichaamsfuncties en kan dan niet meer normaal mee in onze maatschappij. Vaak staan er in én met zo’n ziektepatroon meteen mensen om die behoeftige persoon heen als familie, vrienden en medici van allerlei pleumage.
Maar in dit Eclips, een term uit de aardwetenschappen over de inval van plotselinge duisternis , overkomt Kees, de hoofdpersoon iets waardoor hij niet meer goed kan denken en niet meer goed kan zien. Hij ervaart uitval van functies. Het aparte in dit boek is dat de hoofdpersoon zoek is voor zijn familie en hij niet weet waar hij is. Dit alles wordt alleen door het hoofdpersonage Kees verteld en ervaren.
Zo denk en voel je meer mee hoe en wat Kees meemaakt en denkt mee te

maken. Hij blijft meerdere dagen onder de radar en komt bij toeval vooral mensen tegen in een voor hem onbekend landschap uit de rafels van de maatschappij. Eerst is er wanhoop en dan gaat er iets wel weer wat beter. Hij komt aardige en minder aardige mensen en dieren tegen. Zo ga je als lezer meeleven en meedenken. Dat is de kracht van het plot in dit boek. De hoofdpersoon zit plots in een heel kleine en onverdachte leefwereld waar hij steeds iets meer zijn weg in tracht te vinden, en dat gaat zowel goedschiks als kwaadschiks. Het is een boek met 159 blz. Dat willen mensen vaak weten, maar dat heeft geen enkele zijn, omdat de lettergrootte, de ruimte tussen de regels en het formaat van het boek en ook nog de wel of niet aanwezigheid van halfwitte bladzijden aan het slot van een hoofdstuk bestaan.
Daarom, een goed boek leest zomaar weg, want je leeft mee en wil vaak het einde van het verhaal tegenkomen. Daarom. Kies bv. eens voor het lezen van dit boek en je vat sympathie op en doet inlevingsvermogen op als Lezer. Hierin schuilt ook de kracht van deze overzichtelijke roman. Ga het verhaal lezen en je komt vanzelf op de laatste blz. en je hebt weer wat meer begrepen van hoe mensen pech kunnen hebben en toch nog levenslust ervaren. Eclips van J. Bernlef.

8. DIZZY MAN'S BAND – The Opera

Je hoorde de Zaandamse “Dizzy Man's Band”, met een klassieker uit 1975, met zang van Jacques Kloes en een klaterend brunchtour: trompet, cello en fluit in een parodie op klassieke opera – hilarisch én briljant. De single stond knap op nummer 2 in Nederland én in Duitsland en Oostenrijk. De officiele band was actief van ’69 tot ’83, maar sinds 2020 is er een Dizzy Man's Band versie 2.0 opgericht, mede doordat Alice van der Horst de weduwe van gitarist Dirk van der Horst wilde dat de muziek bleef voort leven. Na wat gezoek kwam ze uit bij de Noord Hollandse “Stand by productions” van Leo van der Fluit, en zo kwam versie 2.0 op gang. Momenteel toert die band met hun ‘70s/80s Flashback Show: 2×60 minuten vol hits, inclusief “The Opera” Perfect dus voor een rijke nostalgie! 3 augustus treden ze om 15:50 en om 19:25 op tijdens het popweekend in schagen, de toegang is gratis!

9. DIZZY MAN'S BAND – The Show

Dizzy Man’s Band – dat was geen gewone band, maar een vrolijke chaosfabriek uit Zaandam. Opgericht in 1969 door toetsenist Hans Deyssenroth en later geleid door zanger Jacques Kloes, stond deze groep bekend om hun mix van pop, theater en een dikke vette knipoog.
“The Show” uit 1974 is daar hét paradepaardje van. Met opzwepende blazers, een carnavaleske sfeer en een vleugje showbizzparodie klinkt het als een variétévoorstelling in muziekvorm. Ze dreven de spot met zichzelf, met het artiestenbestaan én met het publiek — allemaal in drie minuten vol energie en lol.
Geen band klonk als Dizzy Man’s Band, en dit nummer bewijst waarom: alles was muzikaal, maf en messcherp.

10. TOP 40 Classic: NORMAN GREENBAUM – Spirit In The Sky

Een opvallende gospelrock-hit uit 1970: Spirit in the Sky van Norman Greenbaum, een Joodse singer-songwriter die over Jezus zingt als gids naar het hiernamaals – puur geïnspireerd door een gospeloptreden op tv. De gitaar klinkt als een opstijgende spaceshuttle, en dat was precies de bedoeling.

In de Top 40 destijds bungelend rond plek 25, mét Jan van Veen als presentator op de originele Radio Veronica zeezender.

11. CABARET: AMELIE ALBRECHT – Jonger daten

Daten met jonger volk brengt ook gefluister omhoog … toch Amelie?

EIND TEKST

Het voelt alsof we net begonnen zijn, maar iemand op fast forward drukte, want deze muzikale reis zit er alweer op!

We trokken van de menselijke familie naar een stilstaande trein, via dromerige nachten in satijn en een punkversie met piepende remmen. Liefde, twijfel en verdwalen klonken door bij The Babys, The Cats en Knight Area, terwijl Buddy Holly ons terugbracht naar de wortels van de pop. De Dizzy Man's Band gaf een dubbele show vol flair, en Norman Greenbaum stuurde ons uiteindelijk hemelwaarts — met Spirit in the Sky als laatste zetje.
Cabaretière Amelie Albrecht bracht ons weer met beide benen op de dansvloer met jonger daten, Loesje vond haar goede voornemens ergens tussen de strandlakens,
Én Bodegraven zelf… die kwam onverwachts in het landelijke nieuws. Gelukkig bood Bernlef's Eclips ons een andere blik op verdwalen — eentje zonder kaart, maar mét kompas.
Wil je meer Muziek Experts? Geen probleem: Je hoort ons iedere dinsdagavond om acht uur, en zaterdagochtend om elf uur, op BR6 én via DeMuziekExperts.nl. Daar vind je ook het volledige muziek- én columnarchief, en kun je tot vier weken terug luisteren. Geen excuus dus om iets te missen. Maar nu eerst de Tip van de Redactie!

SLOTZIN:
De jaren '70 staan weer in de wachtstand — volgende week trappen we door naar Frankrijk.

12. TIP V/D REDACTIE: FLASH & THE PAN – Waiting for a train

Deze maand aandacht voor Flash and the Pan ofwel Harry Vanda en George Young bekend van hun praat liedjes. Een new wave-klassieker uit 1983, met sprekende vocalen en stuwende synths. Het nummer verbeeldt de uitzichtloosheid van routine, verteld vanuit het perspectief van een forens op een perron.